

Знайомство

Чи знаєте ви, хто такі Чорник і Білик? Ні? Микитка теж не знав, аж поки вони не з'явилися в його житті. Це було дуже давно, коли Микитка був маленьким і ще не вмів ходити і розмовляти. Він сидів у ліжечку, брав до рук свої іграшки, пхав їх до рота і кидав геть. Перед ним на гумовому мотузку бовталася низка різнокольорових брязкалець. Микитці вони давно вже стали нецікавими — лише стрибають собі на мотузку і дзенькають, коли їх торкнешся. І хлопчик засумував. Він вже зібрався вередувати і навіть хотів заплакати, коли почув:

— Дзінь-дзінь!

Дивно, але брязкальця самі дзенькнули. Як таке може бути? Микитка здивовано придивився і... побачив серед брязкалець двох маленьких незвичайних чоловічків. Один з них був схожий на шоколадку. Ви, звісно, знаєте, якого кольору молочний шоколад? Саме такого кольору був той дивний чоловічок. Здавалося, що він добре засмаг на сонечку. На його голові кучерявилося темне волоссячко, він був вдягнений у червону футболку, блакитні, як небо, шортики та червоні маленькі кросівочки.

— Привіт, Микитко! — сказав маленький іграшковий хлопчик і помахав невеличким хвостиком із чорною пухнастою китицею на кінчику. — Я — Чорник!

Так-так! У нього був справжній хвостик!

— А я — Білик! — сказав другий чоловічок.

У Білика, на противагу від Чорника, було світле кучеряве волоссячко та білі кросівки. А ще у Білика тріпотіли на спині маленькі крильця, схожі на легенькі пір'їнки.

Чорник і Білик були крихітні на зріст, трохи більші за долоньку з пальчиками Микитки, тому могли легко сидіти між брязкальцями і гойдатися на мотузку.

Микитка спочатку розгубився — ще б пак! А ви б не розгубилися, якби перед вами раптом з'явилися маленькі істоти з хвостиком і крильцями? Проте хлопчик дуже зрадів такому знайомству і радо усміхнувся.

— Дивись, що я вмюю! — сказав Чорник. — Три! Два! Один! — порахував він, підстрибуючи на правій ніжці.

Микитка побачив, що Чорник став ще меншим, заввишки з дитячий палець. Чоловічок став майже непомітним, і Микитка злякався, що його новий друг може зовсім зникнути. Микитка зморщив носика і вже хотів захникати, коли Чорник поспішив його заспокоїти.

— Один! Два! Три! — швидко порахував Чорник, підстрибуючи на лівій ніжці.

І — диво! Чорник збільшився і знову став розміром з Микитчину долоньку. Хлопчик задоволено усміхнувся і перевів погляд на Білика.

— Я теж так можу! — сказав Білик. — А ще й так!

Білик змахнув прозорими крильцями, трішки зависнув над брязкальцями і граціозно опустився на них.

— Дзень-дзелень! — задзвеніли брязкальця.

Микитці так це сподобалося, що він задоволено засміявся і радо сплеснув долоньками.

— А я можу ще так! — похваستався Чорник і вчепився хвостиком за тонкий гумовий мотузок, зависнувши на ньому догори дригом.

Микитка сміявся, коли нові друзі розважали його, брязкальця дзенькали, і від суму не залишилося й сліду. Хлопчиків було весело.

— Наш синок сам розважається! — сказала Мама Татові.

— Микитка навіть наодинці не нудьгує, грається брязкальцями, — задоволено промовив Тато.

Мама й Тато не знали, що того дня у Микитки з'явилися нові друзі, з якими йому було весело. Ввечері Чорник та Білик полягали спати, сховавшись у м'якому і теплому волосьячку Микитки.

*Як з'явилися нові друзі в Микитки? Як їх звати?
Пам'ятаєш, який на вигляд Чорник? А Білик?*

